

Päiväkirja

Heti saavuttuani La Rochelleen sain puhelun sen museon johtajalta, jossa työskentelen. Hän käski minun mennä ja aloittaa tutkimukseni vanhassa varikolla. En ollut kovin iloinen uutisesta, sillä en ollut vielä edes purkanut laatikoitani ja jouduin lähtemään tekemään tutkimustyötä rähjäiseen, hylättyyn paikkaan. Seuraavana päivänä lähdin motivoitumattomana liikkeelle. Löysin nopeasti Bassin des Chalutiersin lähellä sijaitsevan varastorakennuksen, koska siinä oli jotain, joka viittasi paikkaan, joka oli täynnä historiaa.

Sisälle päästyäni ryhdyin töihin ja aloin selvittää, mikä minua kiinnosti ja mikä ei. Noin kahden tunnin kuluttua huomioni kiinnittyi vanhaan, pölyn peittämään puiseen arkkuun. Löysin sen pohjalta vain vanhan nahkakantisen muistikirjan. Nimikirjaimet "L.S." olivat yhä luettavissa. Muutaman lauseen jälkeen tajusin lukevani kapteeni Lukas Schulzin lokikirjaa, joka oli peräisin 1500-luvulta.

29/09/15** *Rakas päiväkirja,*

Olemme juuri nousseet Peter von Danzig-alukselle pitkää matkaa varten La Rochelleen. jossa on kaksi käyntisatamaa: Bergen Norjan kuningaskunnassa ja Boston Englannin kuningaskunnassa. Rakas Gudrum, ensimmäinen perämieheni, on aluksella. Vaikka hänen poikansa on hiljattain syntynyt, hän on suostunut tulemaan mukaani ryöstämään englantilaista lastia. Toivottavasti kaikki sujuu hyvin, meidän on kerättävä laillisen lastin lisäksi villaa ja lakanoita; tuomme takaisin silakkaa ja tietysti olutta. Luulen, että tiedämme enemmän, kun saavumme. Mutta ainakin se saa ajan kulumaan nopeammin.

Joka tapauksessa. Minun oli vaikea jättää yöpyjäni, koska en tiedä, palaanko vielä Saksaan. Ilmeisesti poliisi etsii minua. Luulen, että minulta on viety kultaa viime retkeltämme. Lisäksi miehistöömme on liittynyt uusi merimies, ranskalainen Pierre Dupuy. Toivottavasti voin luottaa häneen. En pidä uudesta kansimiehestä tällaisella matkalla. Mutta Gudrum luottaa häneen täysin, joten minäkin luotan häneen.

Jätän sinulle päiväkirjani, Gudrum kutsuu minua. Ymmärrän, että lastin kanssa on ongelmia. Bis kalju.

30/09/15**

Tänään on suuri päivä. Suuntaamme luoteeseen kohti Bergenä. Toivon, että sää on meille suopea tällä vaikealla ensimmäisellä osuudella, sillä päästäkseen Pohjanmerelle meidän on ehdottomasti kierrettävä Tanska itään tai ylitettävä se saarten välistä. Jälkimmäinen on nopein reitti, mutta se on vaarallinen, erityisesti yöllä, jolloin haaksirikon vaara on suurempi. Ilmeisistä turvallisuussyistä valitsin kuitenkin pidemmän reitin Tanskan ympäri.

Koko miehistö lähti aamunkoitteessa ja vastasi kutsuun lähteä tälle pitkälle matkalle.

Hämärän lähestyessä lähdimme Lyypekinlahdelta. Meri on tyyni, pilviä ei näy, mutta aurinko paistaa kirkkaasti, ja se on varmasti yksi viimeisistä ennen Pohjanmerelle saapumista, jossa meitä odottaa kylmä ja pilvinen sää.

2/10/15**

Kahden päivän purjehduksen jälkeen olemme kulkemassa Kööpenhaminan kaupungin läpi. Laivojen määrä on valtava, mikä vaikeuttaa suunnistamista. Siksi emme pysähdy. Tämä päätös estää meitä ryöstämästä ruokamme, ruutimme ja rikkautemme Kööpenhaminan rosvoita, joilla on maine ryöstää kiinnitettyjä laivoja. Kun olemme päässeet Kööpenhaminan läpi, matkamme sujuu paljon sujuvammin huonosta säästä huolimatta.

Yhtäkkiä kuulin puhelimeni soivan: se oli johtaja. Hän kysyi minulta, miten tutkimukseni sujui, mutta

myös, miksi en ollut palannut toimistoon hakemaan virkamerkkiä.

Olin niin kiinni tarinassa, etten ollut huomannut kelloa: 22.30. Kuvittelin kapteenin ja merimiehet veneessään valmiina lähtemään seikkailuun. Olin laittanut lehden huolellisesti laukkuuni, jotta voisin lukea sen kotona selvin päin. Ehkä sen seikkailut pitäisivät minut hereillä yöhön asti.

06/10/15**

Neljä päivää Kööpenhaminan ohittamisen jälkeen saavumme Tanskan kärkeen. Olemme nyt hyvin lähellä Bergenia. Meillä oli vaikea yö, jossa satoi aamuun asti. Miehistö on erittäin väsynyt tästä jokseenkin tapahtumarikkaasta yöstä, joten tänään lepäämme ja seuraavina päivinä menemme hitaammin, jotta vältämme liikaa ponnistelua, joka voisi aiheuttaa liikaa väsymystä ja vahinkoa merimiehille.

08/10/15**

Myrsky on vihdoin lakannut, ja aallot ovat rauhoittuneet, vaikka ne ovatkin edelleen kovia. Uupunut miehistö on vähitellen saamassa voimiaan takaisin armottoman taistelun jälkeen.

Silloin maston huipulta kuului huuto, joka osoitti lankulla kelluvaa hahmoa. Kun vähitellen lähestyimme, löysimme läpimärän naisen, joka oli takertunut veneen jäänteisiin, jotka olivat luultavasti haaksirikkoutuneen veneen jäänteitä. Hänen vaatteensa olivat riekaleina, mutta hän oli elossa. Niinpä nostimme hänet veneeseen, kuten merimiesten kunniasäännöstö vaatii.

Hänen silmänsä olivat auki, mutta täynnä kauhua. Hän ei sanonut sanaakaan, ei selittääkseen mistä hän on kotoisin eikä kertoakseen nimeään. Emme siis tiedä hänestä yhtään mitään. Muut miehet kuiskaavat, että myrsky on saattanut mykistää hänet pelosta, mutta minä aistin, että hän salaa jotain... Toinen sivu suljetaan, kun meri ja taivas vaipuvat pimeyteen. Aloitamme alusta aamunkoitteessa.

/10/15

Nainen pysyy hiljaa, yhä sulkeutuneena. Jokainen yritys kysyä häneltä epäonnistuu, mutta hänen katseensa on pelästyneenä kuitenkin elävä. Hän syö hädin tuskin, mutta vaikuttaa kiittoliselta avustamme. Epäilen kuitenkin, että hän on englantilainen. Hänen piirteensä ja käytöksensä viittaavat siihen, että hän on kotoisin kunniallisesta perheestä. Muutaman keskustelun jälkeen miehistö ja minä emme oikein tiedä, mitä tehdä. Päätämme lopulta pitää hänet aluksella, kunnes voimme viedä hänet turvaan.

//15**

Muutaman merellä vietetyn päivän jälkeen hän ei vielääkään sano mitään. Mutta tänään, kun ohitimme Bargin rannikon lähellä, kun hän kuuli joidenkin merimiesten puhuvan seuraavasta pysähdyksestämme Bostonissa, hän näytti rentoutuvan. Ehkä hän ymmärtää kielestämme enemmän kuin antaa ymmärtää. Olen nyt melkein varma, että hänen hiljaisuutensa on vapaaehtoista. On selvää, ettei hän halua meidän saksalaisten vartioivan häntä, ettemme pidättelisi häntä pidempään. Löytöhetkellä lähistöllä kelluneiden muutaman romun perusteella oletin, että hänen veneensä on uponnut myrskyssä. Itse asiassa kaikki viittaa siihen, että hän oli brittiläivalla, ehkä matkalla Ranskaan...

//15**

Huomenna laskemme hänet vihdoin maihin Bostonissa. Jätämme tämän oudon kohtaamisen taaksemme, hiljaisena ja mysteerin peittämänä.

Yhtäkkiä kissani hyppäsi päälleni ja veti minut rajusti pois lukemastani. Tämä keskeytys palautti minut takaisin todellisuuteen ja lähetti minut nukkumaan. Sängyssä maatessani aloin kerrata aiemmin lukemiani tarinoita, mikä sai minut esittämään itselleni lukemattomia kysymyksiä. Aamunkoitteessa, päättäväisenä saamaan vastauksia, menin sen museon arkistoon, jossa työskentelin, tutkimaan Lukas Schulzin ja hänen matkaansa. Muutaman tunnin tutkimustyön jälkeen sain tietää, että niin sanottu myrskystä selvinnyt Edna Schlerer oli oikeasti nimeltään Lena Schröder. Hän käytti anagrammia esiintyäkseen jonain toisena, jotta hän voisi vakoilla Lukasin miehistöä. Hän raportoi havainnoistaan kuninkaalle ja kertoi hänelle kaikista toimista, jotka saattoivat vahingoittaa hänen valtaansa. Koska Lukas Schulz oli kapteeni, hän oli kuninkaan palveluksessa, mutta koska hänellä oli täysi liikkumisvapaus, hän olisi voinut perustaa salakuljetusmarkkinat, mikä huolestutti kuningasta suuresti. Sain myös tietää, että Gudrumin poika oli seurannut isänsä jalanjälkiä ja hänestä oli tullut kuuluisa kapteeni, joka oli jättänyt jälkensä aikojen saatossa.

/*15

Bostonissa meitä tervehti Englannille tyypillinen sumu, joten kun yritimme kiinnittyä satamaan, törmäsimme laituriiin. Rungon vauriot ovat sellaiset, että meidän on luultavasti pysyttävä kuivalla maalla ainakin viikon ajan, jotta löydämme keinot aluksen kunnostamiseen. Sillä välin olemme löytäneet majatalon läheltä satamaa. Tässä erittäin lämpimässä ja viihtyisässä paikassa pystyimme rentoutumaan ja päästämään itsemme irti. Niinpä joimme ja söimme, niin paljon, että hieman humalassa merimieheni joutuivat yhteenottoon joidenkin paikallisten kanssa. Yhteenotto oli uskomattoman raju.

Majatalo oli savuinen, täynnä merimiehiä, jotka tuoksuivat sikareille ja seikkailulle. Tuli roihusi tulisijaan. Rommin ja palaneen puun tuoksu täytti ilman. Mukit kilisivät yhteen, ja humalaisten miesten nauru ja huudot kaikuivat karheiden puuseinien läpi. Kaikki alkoi, kun joukko englantilaisia merirosvoja alkoi vakoilla meitä. Yhden joukkueoverimme virheellisesti kääntämä englantilainen pilkka sai englantilaiset nauramaan kovaan ääneen. Yksi heistä kaatoi saksalaisen merirosvon olutmukin, mikä aiheutti hehkutusta.

Erään englantilaisen miehistön jäsenen ja minun välille syntyi riita. Olimme hyvin humalassa. Yhtäkkiä hän löi minua kasvoihin. Tappelu puhkesi välittömästi. Mukeja lensi, huonekaluja kaatui. Osa asiakkaista pysyi poissa tappelun tieltä, ja useat heistä hakeutuivat pöytien alle välttääkseen kaaoksen. Yksi toverini heitti jakkaraa toisen päätä kohti, kun taas eräs merimies tarttui pulloon, jota hän käytti aseena, ja löi sen seinään.

Eräs englantilainen tuli salaperäisen pakolaisemme tielle, mikä sai minut puuttumaan hänen puolustukseensa. Arpinen englantilainen kapteeni huusi miehilleen, etteivät he päästäisi seuralaisiani lähtemään ilman taistelua kuolemaan asti. Melun keskellä Gudrum ja englantilainen merirosvo taistelivat takan lähellä. Apulaiskomentajani lähetti vihollisensa kuolemaan liekkeihin. Lopulta tappelu saavutti kaoottisen huipentuman, kun majatalon isäntä raivostuneena ampui pistoolilla ilmaan ja pakotti kaikki pysähtymään. Luoti kimposi kattokruunusta ja suuntasi suoraan pakolaista kohti. Kapteeni astui yhdellä nopealla liikkeellä väliin ja sai luodin kiinni olkapäähänsä. Hän horjahti iskun vaikutuksesta, mutta nousi heti ylös, päättäväinen kiilto silmissään, valmiina suojelemaan suojattiaan hinnalla millä hyvänsä. Veri valui jalkaani pitkin, ja kipu jähmetti minut paikoilleni. Hengästyneinä, verisinä ja humalassa merirosvot lopettivat riitansa

nähdäkseen, että kaaoksen keskellä paloi mies elävältä takan lähellä.

Olimme alun perin suunnitelleet vievämme nuoren naisen maihin, mutta taistelu oli pelästyttänyt hänet, joten päätimme pitää hänet rinnallamme. Hänen silmissään on paniikki ja hän vaikuttaa täysin eksyneeltä. Miehistöllä ei ole sydäntä jättää häntä tähän vihamieliseen kaupunkiin. Joten jatkamme matkaa hänen kanssaan.

/**/15

Nostimme ankkurin tänä aamuna ja suuntasimme kohti La Rochellea, lopullista määränpäättämme. Laskelmiemme mukaan kestää noin kaksi viikkoa purjehtia, ennen kuin saavumme satamaan, jos tuuli on suotuista ja meri pysyy tyynenä. Aluksella kerätty nainen pysyy edelleen hiljaa. Hän kertoi meille vain muutaman paperille raapustetun sanan: nimen Edna Schlerer, mutta ei muuta selitystä tai tarinaa. Hänen hiljaisuutensa painaa miehistöä, ja kaikki aistivat jo nyt, että tulevista päivistä tulee pitkiä ja salaperäisiä tämän arvoituksellisen läsnäolon vainoamia.

/**15

Minuutit ovat pitkiä. Tunnit ovat vielä pidempiä. Miehistöni on tarjoutunut järjestämään ryöstöretken seuraavalle alukselle. Pitäähän sitä pitää vähän hauskaa! Meillä on vielä viikko ennen kuin saavumme La Rochelleen. Törmäämme varmasti suuriin vihollisiin.

/**/15

Löysimme kohteemme yhdessä päivässä. Jaoimme tehtävät. Koska loukkasin vasikkani taistelun aikana, jäin aluksellemme ja annoin käskyjä miehille. Gudrum, Pierre Dupuy ja yhdeksän muuta merimiestä lähtivät puolustamaan miehistötovereitaan, jotka ryöstivät ruumassa olevia tynnyreitä. Sieltä löytyi siideriä ja teetä sekä villaa erillisissä laatikoissa. Sillä välin miehistön jäsenet taistelivat miekka miekkaa vastaan. Veri roiskui, ja joillakin miehillä oli syviä haavoja käsivarsissa ja jaloissa. Yhtäkkiä kuulin kirs kuvan huudon, joka kulki läpi kehoni. Merimiehet vetäytyivät veneeseen, mutta en nähnyt Gudrumin palaavan. Silloin Pierre tuli luokseni ja kertoi sanasta sanaan: "Gudrum on lävistetty miekalla sydämen läpi. Hän on kuollut."

Luettuani tämän pitkän kohdan tunsin tunteen nousevan minussa, läheisen menettämisen suru tuli läpi kapteenin sanoista. Kyynel vieri pitkin poskeani jo pelkästä ajatuksesta surusta, jonka tämä kuolema aiheutti sekä Lukalle että Gudrumin perheelle. Silloin tajusin, miten paljon olin osallisena Lukaksen tarinoissa. Hänen sanansa veivät minut rinnakkaiseen maailmankaikkeuteen ja saivat minut tuntemaan, kuin olisin ollut siellä itse. Ja nyt kun ajattelen asiaa, minulla oli samanlainen tilanne kuin Lukaksella... parhaan lapsuudenystäväni menettäminen onnettomuudessa...

/**/15

Kun perille saapumiseen on enää kolme päivää, en jaksa enää. En malta odottaa, että pääsen vihdoin venyttelemään jalkojani ja tyhjentämään päätäni sen jälkeen, kun uskollisin apulaiseni Gudrum kuoli tuon ryöstöretken aikana, mikä oli seurausta mieleni impulssista, joka oli väsynyt ja kyllästynyt tähän loputtomaan matkaan.

/**/15

Kaksi päivää jäljellä.

En voi nähdä itseäni ottamassa vastuuta apulaiseni kuolemasta hänen perheensä edessä. Pelkään paluumatkaa.

/**/15

Yksi päivä jäljellä. Mielentilani ei parane yhtään. Syytän itseäni niin paljon.

Hiljaisuus karavellin kyydissä kävi raskaammaksi päivien edetessä. Edna vaikutti yhtä huomaamattomalta kuin aina ennenkin. Hän näytti tarkkailevan pienintäkin liikettä ympärillään. Hänen katseensa ei kuitenkaan paljastanut mitään hänen ajatuksistaan. Tänä aamuna, kun ohitin hänet ponttonilla, hänen silmissään oli erityinen kiilto, salaperäinen säihke, jota oli mahdotonta unohtaa.

Hän katsoi minua, tutki minua pienillä, kevyillä, ryppyisillä silmillään, joita korosti aina luonnollinen punoitus. Kun hän kohtasi katseeni, hänen katseensa pakeni ja hänen asenteensa muuttui. Hän ei ollut enää niin seesteinen kuin antoi ymmärtää. Ednaa ympäröivä salaperäisyys, näkymätön huntu, kiehtoi minua. Ja ensimmäistä kertaa halusin tutustua naiseen. Vaikka hän ei puhunut, hänen katseensa yritti välittää viestiä, joka ei koskaan lakannut kiehtomasta minua. Kyse ei ollut niinkään hänen hiljaisuudestaan kuin hänen katseensa voimakkuudesta. Jokainen hänen liikkeensä vaikutti laskelmoidulta, tarkalta, aivan kuin jokainen ele, jokainen katse olisi palanen palapelissä, josta minulla ei vielä ollut koko kuvaa.

Minusta tuntui, että hän pelasi peliä, jonka säännöt vain hän tunsu. Hän hallitsi ne kuin olisi itse luonut ne. Mutta ennen kaikkea hän tuntui tietävän tarkalleen, mitä hän halusi ja mitä hän saattoi saada muilta. Miehistö miehet eivät näyttäneet ymmärtävän, mitä hänen varautuneisuutensa takana oli, mutta aistin, että hän piilotteli enemmän kuin näytti. En ollut koskaan ollut mies, joka antautuisi nopeasti kiusaukselle, vaikka "yön rouvani" olikin ollutkin.

Mutta hänen kanssaan oli jotain selittämätöntä, outoa vetovoimaa, näkymätön jännite, joka leijui ympärillämme. Ellen ei ollut kuin muut tapaamani naiset. Hänen katseessaan oli syvyyttä, vakavuutta, joka sai minut epäilemään omia varmuuksiani.

Hänen jatkuva hiljaisuutensa ei ollut heikkous vaan vahvuus. Voima, jonka suuruuden huomasin olevan yhtä kiehtova kuin pelottava. Mitä useammin törmäsin häneen, sitä enemmän uudet kysymykset ja juonet alkoivat tarttua minuun. Minulla oli tunne, että Edna kätki hiljaisuutensa taakse salaisuuden, jonka pian saisin selville, tai ainakin toivoin niin. Tällä matkalla saattoi olla minulle paljon enemmän luvassa kuin kuvittelin.

/**/15

Vihdoin, näiden viikkojen jälkeen, saavuimme La Rochellen satamaan. Se on kaunis kaupunki. Päätin osoittaa kunnioitustani ensimmäisen perämieheni Gudrumin muistoksi. Viimeiset matkapäivät olivat olleet niin hitaita. Muistini ei tahtonut kirkastua tapahtuneen jälkeen. Syyllisyys, viha ja kostonhimo kalvoivat sisintäni. Mitään tästä ei olisi tapahtunut, jos emme olisi yrittäneet ryöstää ensimmäistä vastaan tulevaa laivaa. Uskalsin toivoa, että onni ei vain ollut puolellamme. Menin La Rochellen protestanttiseen kirkkoon, jossa pyysin anteeksi syntejäni ja rukoilin ystäväni sielun puolesta.

Tämän päiväkirjan lopussa on lehti. Siinä lukee ranskaksi "Verhaftet", "pidätetty". Ymmärrän siis, että tämä on tämän seikkailun loppu. Hänet pidätettiin englantilaisen laivan ryöstöstä, jonka aikana perämies Gudrum kuoli. Tähän kapteenin seikkailut päättyvät. Menen laittamaan pölyisen

muistikirjan takaisin, mutta samalla huomaa toisen paperiarkin, jossa on hyvin tuttua käsialaa. Ensimmäiset sanat kertovat, että se on jäähyväiskirje. Taitaa sen auki hieman huolestuneena. Kun silmänsä seuraavat rivejä, viestin todellisuus iskee minuun kovaa. Kirje on osoitettu Konradille, Gudrumin pojalle. Jo ensimmäisistä sanoista lähtien sävy on juhlallinen. Sanoissa kaikuu ääretön, lähes koskettava hellyys. Kapteeni näyttää yksinäisyydessään haluavan siirtää isänsä perinnön ja suuruuden tälle nuorelle lapselle. Luin hänen sanansa tunteella.

Rakas Konrad, olen kapteeni Lukas Schulz, edesmenneen isäsi paras ystävä ja hänen kapteeninsa. Tapasin sinut, kun olit vastasyntynyt vauva, ja kirjoitan sinulle tämän kirjeen muutamaa viikkoa myöhemmin. Kun olet tarpeeksi vanha lukemaan nämä sanat, sinulla ei ole enää mitään muistikuvaa isästäsi, ja siksi kirjoitan sinulle tänään. Haluan sinun tietävän, että isäsi oli poikkeuksellinen mies, joka ei halunnut mitään muuta kuin, että hänen läheisensä olisivat onnellisia. Haluan sinun tietävän, että hän kantoi sinua sydämessään joka päivä. Hänen rakkautensa sinua kohtaan ja hänen ylpeytensä olivat ilmeisiä, jopa synkkinä hetkinä. Hän toivoi enemmän kuin mitään muuta, että sinusta kasvaisi samanlainen rehellinen, rohkea ja arvoilleen uskollinen mies kuin hän oli. Tiedän, että hän halusi ennen kaikkea nähdä sinun kasvavan, mutta vaikka hän ei olekaan täällä, hän vahtii sinua. Toivon, ettet ole liian vihainen minulle siitä, että otin isäsi pois luotasi niin nopeasti, ja että et pidä sitä minua vastaan, kun kasvat aikuiseksi. Jätän sinut toivoen, että elämästäsi tulee onnellinen.

Lukas Schulz

Käännetty osoitteella DeepL.com (Pro-versio)